

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
DEC 2 1941
VADDUKODDAI, CEYLON

THE young idea

இளநாயிறு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Tuesday - 2nd, December 1941

No. 11

		page
A DUCKING THAT PAID	—“Tee”	2
THOUGHTS AWAY FROM JAFFNA COLLEGE	—An Old Girl	4
பாடவந்த பாகவதர் படாதபாடு பட்டார்	—K. Lakshmana Iyer	10
பஞ்ச ரத்தினம்	—S. K. Ratnam	13

R. C. THAVARAJAH
English Editor.

K. SATHASIVAM
Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

R. C. Thavarajah, Junior Inter Arts

Associate Editors :

K. Aiyadurai, Inter Arts

C. W. Paramsothy, Lond. Matric

Literary Section :-

S. Sivanathan Inter Arts

A. F. Tampoe, Junior Inter Arts

News Section :-

K. Saravanasamuttu, Inter Arts

Sports Section :-

W. A. Mather, Lond. Matric

Verse Section :-

R. C. Thavarajah, Jr. Inter Arts

Co-eds. Section :-

Miss. R. Appadurai, Lond. Matric

Junior Section :-

K. Balasundaram Pillai, Lond. Matric

K. Balaraman, Pres. Matric

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasogaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

K. Sathasivam, Jr. Inter So.

Associate Editors :

N. S. Ratnasingham, Lond. Matric

G. N. Wijayaratham Jr. Inter Arts

Literary Section :-

K. Muthucumarasamy, Jr. Inter Arts

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Matric

Verse Section :-

M. Thambimuththu, Lond. Matric

News Section :-

A. Rajathurai, Lond. Matric

N. R. Balasingam Fourth Form A,

Co-eds. Section :-

Miss. S. Amerasingham, Jr. Inter Arts

Miss. P. Somasundaram,
London Matric

Sports Section :-

K. Tharmaratnam, Lond. Matric

Junior Section-

A. Kugarajah, IV-th Form

Faculty Adviser :-

P. Navaratnam, B.A. (Hons.)

Cover Design by 'Sana' of the Eelakesari.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Tuesday - 2nd December 1941

No. 11

Editorial Notes

A Student Organisation:-

THE Ceylon University can justly be compared to a mirage. Considering the threatening circumstances one is apt to feel that it might not materialize at all. However let us not entertain such a fear. Guru-Disciple days of learning have gone. The Modern Student World thinks independently and reasons fearlessly. There has always been a cry for an All-Ceylon Student Organisation. In fact the enthusiasm shown in it's support have been greater than practical steps taken towards it's establishment.

The avenues of education should be thrown open to all who need it irrespective of caste, monetary status or rank. The privileged Johnny Rich just because of his wealth should not be in a position to score over his unfortunate brother in matter of higher studies. What we need today is a united body of Ceylon students, who would sink all differences,

pool resources and fight for our cause. Let us earnestly hope for such a movement which would look to our interests and safeguard our rights and liberties.

The Desert Call

It draws our flood of khaki clad,
Just as a maiden draws a lad.
For with her tender nature she can be
A Queen among all in glee.

O'er burning sand and acrid heat
Onward they press with weary feet.
In place of green fields and flowered lands
They choose to war on desert sands.

The secret of that great Expanse
Which for us all, still holds Romance,
Will, as in countless ages past
Remain untold to the last.

So sons of men, be not deceived
For with it are your loved ones grieved.
But if your duty calls you there,
Then do not reason why or where.

sent by

Pte. S. Dharmaratnam

Young Dharmaratnam so they say
Is always smart, gallant and gay,
We wish him luck, success and joy
In all his walks of life. Ahoy

—Ed. Y. I.

A ducking that paid

By Mr. Tee

‘T was Sunday. The Church-bells in their loud alarum peel proclaimed the Sabbath morn. The winged-minstrels on the neighbouring branches were chirping their hearts out in adoration of their Creator. The moist December breeze which swept past Ram’s room woke him up to the joys of Dawn. Every little creature was happy. The officious paper-boy doffed his peaked cap and greeted with remarkable courtesy. Even the next-door maid who was famed in the village for her Saturnine disposition was pounding the ‘Wood-pecker’s song’ with unusual might and main on her ancient piano. Ram looked out from his window only to see the daisies dancing in the gentle breeze and the snow-white kids frisking about ‘fetching mad bounds’ in the morning sun. A sigh of air escaped from his upper cavity. He was in love.....

Two hours of morning ablutions and elaborate toiletting and there stood Ram in all his glory. He had plastered his disobedient hair down with Yardley’s Brilliantine, white washed and rubbed his face with Cuticura Talcum, “lasooed” his neck with a striped Tootall and literally “got into” his Oxford-bags. He had demanded special attention from his Tailor for the Roll Collar and broad Parisian lapel of his Palm-beach suit. Having slipped on his pointed buck-and-tan which he had laboriously polished overnight he crowned it all by emptying half a bottle full of ‘Evening in Paris’ perfume over his shirt. With a smile of satisfaction he gazed into the mirror. There he was—presenting a film-stargait

closely allied to that of Tyrone Power or any other “Glamour-boy” in Hollywood—at least that was what the mirror seemed to tell him. A fare-well glance at the mirror and he was off to Church....

The tall massive pillars, the dim altar and the predominant rush of the Church lent solemnity to the atmosphere. The easy swell of the organ-prelude floated with an unstrained vibrato. The congregation assembled casually. They had come there to worship. Ram too had come to do so—only a different deity. He strained his neck in the direction of the choir-pews and beheld her. She was resplendent with sea green Charmeuse skirt and jet black Taffeta ribbon which collected her smooth hair. Her majestic poise, her wanton curls and above all the twinkle in her eyes awoke every nerve in Ram. The profuse ministrations of the versatile clergyman had only helped Ram to contemplate a tryst.....

The service was over. It had to be. The parable of the sower was then enacted. Ram confined himself to his quarters and “let fancy roam.” He had decided to meet her that right. The rest of the day crawled by at snail speed. The grandfather dock on the mantel piece chimed seven. Ram stepped out into the dark night into glorious uncertainties of adventure with only a foolish hope and his “Ever-ready” to lead the way. His plan was to serenade beneath his lady’s window. The way was long and occasionally Ram would stop to adjust his collar or to fold the creases of his trousers into place. With

a hop-step-and a jump he sidled to a strategic position. Having pulled out a Honners H. S. B. vinetta from his pocket Ram struck upon "Donkey Serenade" with the entire gusto he could command. He did not fully realize how appropriate that particuar piece was on such an occasion. Not being rewarded with any response Ram switched on to "Moonlight and Roses" without much hesitation. Scarcely had our hero completed his second effort when a cascade of muddy water descended from above. Down, it came over Ram's cream flannels, perfumed hair and his romantic heart. Realization of the actual occurrence seemed late in appearing. He was so stunned. What a painful ordeal—this unceremonious "baptism" with polluted water and that by the lady of one's heart. It was too much for a normal individual with average endurance to bear. Ram shivering in his shoes looked up only to hear a loud mocking laughter and that was all.....

As Ram retraced his steps home-ward he felt himself corroded from inside. Was he to believe that "she" was the author of such a dirty trick? Where were all those speechless messages of response? What had upset those smiling eyes? As Ram tormented himself with these queries, the nightly owl from a secluded branch seemed to say "Fool! sunk as thou art in thy vanity, does thou not know that those speech less messages are not what you interpreted them to be. Repair thyself. Look on the essentials of life. Crush that vanity in you and start anew."

A gush of tears rolled down Ram's cheeks. The owl flapped it's wings and flew away with a shrill. "Tu-wit-Tu-woo."

The Editor

"Young Idea"

Sir,

I shall be much obliged if you could allow me a wee space in your highly esteemed Journal, to quote a few words in appreciation of the play "Poothathamby" staged recently by the promising young actors of Jaffna College.

I was indeed, surprised to find, that there was not a single word of felicitation extended to the play in your last issue. This in fact, indicates the quantity of encouragement showed to the actors. The scenes, costumes etc, were splendid, but, the play was deprived of back ground music which would have embellished it to a vast extent; a few Orchestra-record's would have fitted well between the scenes.

Furthermore, I find it appropriate to make a few special mentions here. 'Andrado' the Sinhalese General, the Spinal cord of the play did his part perfectly well. "Alagavalli" though she presented her-self, well modernized while conversing, was in fact the Alagavalli of the good old creed. 'Poothathamby' collected courage in his last four scenes and performed his part very well, the rest of the actors too all played their parts well.

The troupe is hereby heartily congratulated through the medium of this Journal. A pack of pats for the splendid performance!

Your's etc.

"Whosaw."

Nov. 6th 1941,

THOUGHTS AWAY FROM JAFFNA COLLEGE

By An Old Girl

TO no modern mind will the Tamil slogan "ஆடுபட்டைப் பெண் டூர்க்கு கல்லி எதற்கு?" (of what avail is education to women destined for the kitchen) offer good sense. The days of such a conception of the status of women and of so narrow an outlook on life are past. A new era has dawned where in woman has established her rights and showed herself equal to her claims. Man has had unavoidably to concede her claims to her and to admit her equality with him or at least to surrender his claims of superiority. Mr. Naylor in his predictions for 1941 said that the New Year would see a change in the relationship between men and women; that woman would cease to be man's opponent and become his companion. This evident relationship between man and woman has lately been especially emphasised — by lately I mean during the last half a century. Woman has firmly convinced man of her capabilities and of the impossibility of her being regarded as nothing more than a house keeper, making home life comfortable for him and his children. It is interesting to note that as late as the latter half of the 19th century, in England where women enjoy so much more privileges than women here do, it was declared by Act of Parliament that every one had a vote at the Parliamentary elections except, an alien, a pauper, a criminal, a woman, a vagrant etc. What honourable company for women! The Norwegian writer Ibsen in his 'Doll's House' gives a true account of the thing that woman has so ardently been fighting for. Nora, the housewife in the play, insists on her being taken seriously, on her not being

treated like a toy according to the whims and fancies of her husband and being put aside with disregard when not wanted.

Today most young men want educated wives. Parents who deny education to their daughters and store up their incomes to provide dowries for them and young men in search of big dowries are the two agents preventing or at least delaying the cultural growth of our country. Young men curse the dowry system, advocate love marriages and are the ideal men till they enter their twenties and the time comes for them to choose their brides. Then gallantly they turn round and side with women. 'If we marry them without dowries they will feel they have no status— They'll feel dependent on us and shrink from any bold move'. Considerate indeed!!

Women seem to me to have an intenser feeling for the past and a desire to keep up the traditions and manners of our ancestors which alone give us an independent national stamp. To enable woman to take the best of the past and gracefully mingling it with our present mode of life to improve our mode of living, prescribing yet the individuality of our race, she needs a sound education. Her education should be on a broader basis. Except those who want to specialise in certain branches and devote their life to education or such other branches of life, others need not have a course of education such as that followed in our University College. To encourage the questioning spirit of her children, to give them satisfactory answers and make life more interesting and vivid to them she needs a first hand know-

ledge of various subjects unlike a professional man. Women should especially take an interest in the study of Tamil and do research work in Tamil Literature.

Jaffna College has the proud claim of being one of the first institutions in Jaffna to have adopted co-education. I do not know whether this pioneer effort to introduce co-education in Jaffna College was caused by the liberal attitude that Jaffna College has always been noted for, or for another reason. However it has been started and we can well be proud of it. It can not be denied that there are very many advantages in educating girls in girls schools. For myself, I am in favour of girls spending about the middle period of their school careers in girls schools. This separation for a time may cause uneasy relationship between boys and girls when they come together again but the advantages of mixed education outweigh the disadvantages incurred thereby. The constant predominance of the male element over the female element at Jaffna College tends to burden our girls with a sense of oppression and deprivation. If our College could have a fifty fifty representation of the sexes then the state would be ideal.

Civilization has been nothing but an attempt on man's part to curb man's instincts. A dog's mouth waters and he instantly jumps upon his prey as soon as he sights it. In what way are we different from the dog? Our mouths too water when we see a delicious dish placed before us, but we have learnt to restrain our hands until we are served or are invited to it. The instinct of self preservation is the same. One animal kills another as soon as it sees what it is a necessary move for preserving itself. Even so does man. But his actions are more calculated perhaps for fear of the law; but it is clear

that such continued restraint has tended to soften the conscience of a civilized man. We have always been told that the sex instinct is one of the most difficult to curb an atmosphere full of suspicion about the premises of Jaffna College and especially the neighbourhood will seriously contribute towards making—co-education a failure at Jaffna College. We will have to own up our failure in that line soon, if this continues. Our Teachers can do a lot to encourage freer intercourse between boys and girls giving no room for the influence of any meaner instincts. As "Poothathamby's" author has put into the mouth of Alagavally, women must wear their purdahs until men know how to treat their women folk with honour. How long are women going to resort to their purdahs. How long can they be kept on guard,

“சிறை காக்கும் காய் எவன் செய்யும்
மகளிர் தாக்காக்கும் காய்பெ தலை.”

I used to feel most “at home” in the classroom when the teacher showed no pointed difference in his treatment of the men students and women students. We hear this remark quite often from our teachers “Even the girls have not done their homework.” Why should the “Even” be there? Why should more be expected from us? Of course, we are proud of the fact the teachers place more confidence in us—but that is an excuse for the boys to do just what pleases them—just because they are “Boys”. It is this, I say, that makes our girls feel that they are oppressed and deprived of the privileges the boys enjoy. Impartial treatment of boys and girls should be adopted. They should be punished and favoured regardless of sex. I have heard it said that this treatment would make girls boyish and that girls would lose their naturally sharper sense of responsibility and shame. In a sense that is also true.

All-Ceylon Student Federation

By "Willie"

IT is a matter for congratulation that the students of University College are striking to form an All-Ceylon student movement. There has never before been a time in the history of Lanka when the students of Ceylon felt that they had to unite to meet the difficulties in their scholastic career. Nowadays even Matriculates find it difficult to secure a billet to escape starvation. It is miserable to think that after studying for a period of ten years in a secondary school, one is unable to find work. It is a result of the absurd educational system, for we are educated at a heavy cost without any aim before it. There are parents who educated their

children by "selling themselves", but to their surprise they find that what they expected—that it would be a saving to educate them—has spelt disaster. The other day I heard an anxious parent saying, "I don't have money, but I am educating my children by hook or by crook." Such is the state of affairs today. Not with standing all this, the University authorities in conformity with the "Education Ministry", decided to restrict admission to the University. At the same time, it seems University education can be only obtained by the sons of Capitalists for it costs a far lot to study at the University. This means that University education is only for the privileged class. The students of University College have taken therefore the initiative in building up a student movement in this country. They did not do this for their own benefits; they will be out of the University in a year or two. It is for us; it is for our betterment and for the rising generation that such a movement is invaluable. Therefore it is obvious that we should give our unstinted support to this worthy cause.

During my study at Jaffna College as a day scholar, I have always felt the necessity of a more congenial place for girls to meet together than the womens' hostel. We were few and we used to long for the intervals when we could meet as a group of girls. The strict rules of our hostel made life very hard for the day girls. We always had to do things on the shy, while doing which we were always in fear of being caught.

There is also a lack of space for girls to play. The padder-Tennis court offers exercise for your girls at a time and that too only for boarders. Provision for day students to have games at school should be made.

Wouldn't it be a glorious day when men and women knelt down together to pay their respects to the Alma Mater singing,

"The light of life is on her seal
And may this College be
A place where all her Children feel
That they the true light see?"

Sons! sons!! how much more pompous, energetic and enthusiastic it sounds! A pity that 'children' hasn't that enchanting tone about it!

Many of you would have read the goodwill message by Dr. S. A. Wickremasinghe tabled at the last University Students' Conference. A person who had read it would easily gauge how important is a student movement. The learned Doctor writes: "At long last you have decided to give organisational expression to the dissatisfaction that has always existed among the students at the educational system they undergo and to their intense objection to social injustice and the suppression of culture which exists in the world outside.

Ceylon takes its place alongside India as the most backward of the "civilised" countries with regard to the provision of facilities for higher

education. In proportion to their populations, Ceylon and India have the lowest number of University students. Even India, which has several Universities has not yet thought of restricting access to higher education, but Ceylon without even a single University, has already begun restriction against access to the University.

Ninety percent of the student population, however deserving they may be, are denied the opportunity of higher education because their parents do not belong to the privileged class and are unable to give them secondary school education even though these schools are heavily subsidised by the State.

What is considered higher education in this country has too long been social opportunity rather than intellectual achievement.

It is up to the students of today to outlive these undemocratic and reactionary tendencies. That is why I wish to impress upon you not to consider the student movement in Ceylon which you are anxious to create as purely one for those who have had an English secondary school education. Remember that your cause is linked with that of the Sinhalese and Tamil educated students and with these in night schools.

You are controlled by paid servants of a bureaucratic colonial service, where the main motive force is the slavish pursuit for promotions with higher salaries and better pension rights and not so much a genuine concern for education.

Your training is not aimed at firing your zeal for wider understanding and the pursuit of essential knowledge but rather a process of "tumultuous special preparation" for passing examinations.

Your intellectual futures are determined by what a peon reports to the authorities and by quantitative entries

at term tests — a kind of corrupt book-keeping which has no relation whatever to education.

This Conference sees the beginning of organised student activity in defence of its rights and liberties. I hope the day will soon come when all students in Ceylon, not merely those at the University College, will meet in Conference for this purpose. The task before you will be difficult—but courage, determination and organisation can achieve it. Progressive public opinion is on your side. May the students of Ceylon win an equal place with other gallant student movements in the world in achieving the cultural heritage which is considered by your official superiors as either heresy or sedition."

Dr. Wickremasinghe's message is a frank and sincere exposition of student rights as you see it. The idea of an All-Ceylon student movement does not give room for any speculation whatever, and it will be interesting to note the immense progress made by student movements all over the world. In China it is the students who are defending the country's freedom. It was the same case in Jugoslavia and in many other countries. In India students have formed a united block and are working unhesitatingly for their country's independence. In Ceylon all this time there has been not a single person who had the courage to make the start. But now in the students of University College we find many students who would be worthy leaders of Ceylon tomorrow. We have in Mr. N. Sanmugathan, President, University College Union Society, a proud son of Jaffna, a true leader, a sincere and enthusiastic young man who needs no introduction to the students of Ceylon. Mr. Sanmugathan has written to us to work unitedly towards the common goal—for an All-Ceylon student movement. We should not let pass such a call

Characters I'll Never Forget-I Series

By "Jagg. Carper" Junior Inter

I do not intend pulling to pieces the dignity and respectability of the worthy gentlemen to be discussed. I shall only exaggerate, with the license of the literary cartoonist, certain striking peculiarities in them which drew my attention and that of others—each trait being, in its own richly personal way, unique and therefore deserving of some kind of Commemoration.

First of all there is

The Devil Dancer

He was promptly christened, by his colleagues, with this colourful title because of the capriciousness of his gait and on account of his tendency to waltz, rumba or do the "Boompa-a. Daisy" wherever anyone else burst into breezy music like Kaffringha or "Sweet Ma-cha-cha....."

He is an Aryan, unlike majority of us here. His Hawaiian bargo (Millers—Rs. 25; major part of the strings temporarily invalidated) and his Decca record of the 'Wood-picker's Song' ('swell, men!') are

made by a person who is working for our own interests.

We are glad the University College Students Association is organising a Conference on the new University question. It is a pressing need that students should also have a say in such an important matter because it is us that it concerns most. We have been invited to send in our own views on the subject and I hope many of us would rally to the Conference.

"Educate our Women", "Give them the same rights as men", are some of the aims of the movement. Therefore, I am sure that our feminine friends would also give their esteemed support so that we may all march together with the banner "For Freedom, Peace and Progress".

bywords with the Vaddukkottai undergrads. To sum up in his own picturesque phrasology, he's a "bl-y fine chap." Next in my list and no less excitable than the D. D. comes.

The Whistling Mad man

"He's up each morning bright and early" to rouse up all the Hostellites with his ear-splitting but thoroughly melodious and bird-like warble. Arrived from Singapore about a year back, he is struggling to master his (mother?) tongue. Very proficient in that spicy part of Tamil which lexicographers ban from their works. Possesses an infectious laugh and a liquid baritone voice. Who is He?

Greatest of all, Coriolanus' Praenomen

Possesses the sweetest voice and temper in the Intermediate Classes. Endures the chaff of his pals and especially of Sir Graeme—on his romantic nature—with a patient smile of tranquil fortitude. Very fond of coaching Junior Cricket elevens in front of the Women's Hostel. Delightful in the role of protector to chubby younger brothers

"Mine is the only genuine Roman nose in the College" is his proud boast. I leave you to guess what havoc he must be creating in susceptible female bosoms. Let us turn now to his tormentor.

Sir Graeme Son

Who is another popular F. M. S. product. Very cheery and matter-of-fact, so much so that when he is accused of romancing with a certain musical Miss, one finds it hard to believe. Speaks with a marked nasal twang and does not know what defeat is—life for him is just "shore (sure)" and "daffeenetely (definitely)".

TABLEAU

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்வூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 6 | விஷுவஸ் கார்த்திகையீ களவ செவ்வாய்க்கிழமை | இல. 11

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

அரிதான சந்தர்ப்பங்களை ஆதரிப்போர்கள் பெருகவேண்டும்

நமது கல்லூரியில் மாணவர்களின் பற்பல அத்தியாவசியமான துறைகளையும் விருக்கிசெய்வதே குறிக்கோளாக அநேக சங்கங்கள் நிலவுகின்றன. இச்சங்கங்களுள் மாணவர்கள் சமுதந்திற்கு காட்டு கலனை மாடிய தன்மையில் அத்தியாவசியமானதும் அதைக் கற்றோர்க்கு என்றும் நிரந்தரமான பலனை அளிக்கப்பாலதமான கனிந்து கல்வியாகிய விவசாயத்தை ஊக்கப்படுத்தவதற்கு உயரிய குறிக்கோளான நிலவுவதே விவசாய சங்கம். இச்சங்கம் தோன்றி இன்று சற்று ஓரண்டிக்கு மேலாகியுள்ளது. இச் சொற்பசாவ வெல்லிக்குள் சங்கம் மாணவர்களிடையே என்றும் அழியாத விவசாய ஆர்வத்தை உண்டாக்கி அதன் விளைவால் மிகவும் உன்னத நிலை எய்தி விட்டது. தொடக்கத்தில் அடக்கமுடியாத வீறுடன் தோன்றிப் பின் காரகாலக் களை போல் காய்ந்து இறந்துபோகும் சங்கக் களைப்போல்லாமல் விவசாய சங்கம் பர்வதம்போல் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டே வருகின்றது.

தொடக்கத்தில் ஒரு சிலருடன் இயங்கிய சங்கம் இன்று பலருடன் பகலொழுந்த திறனில் திகங்குகின்றது. சங்கம் காற்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு மிகவும் பேர்பெற்ற பேர்வழிகளின் ரூபகார்த்தமாக அவர்களின் பெயர்களே ஒவ்வொரு பிரிவுகளுக்கும் நாமகரணங்களாக விளங்குகின்றன. கமத்தொழில், கோழி

பரபரித்தல் முதலிய இரு தொழில்களுடன் தொடக்கிய சங்கம், இன்று தேனீ வளர்த்தல் முதலிய வேறு சில துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றது.

சில காலங்களுக்கு முன் கல்லூரில் நடந்த விவசாயப் பொருட்காட்சிப் போட்டியில் அநேக பரிசுகளை நம் சங்கம் பெற்றதென்றால், அது அடைந்திருக்கும் உயரிய நிலையை உணருந்தாமன்று.

இவ்வளவு காலமும் முக்கியமாக விவசாயத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவைகளில் ஈடுபட்ட சங்கம், வெகு அண்மையில் நம் நாட்டில் இலகுவில் இயங்கக்கூடிய சில பலகைக்கொழித் துறைகளிலும் ஈடுபடப் பிரயத்தனங்கள் செய்யப்படுகின்றனவென்று அறியக்கூடக்கின்றது. தென்னந்தம்பு முதலிய கைக்கொழித் திறன் தனம்பிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு பல பொருட்களைச் செய்யும் முறைகளைப் போதிப்பதற்கேற்ற ஆயத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன. தென்னந்தம்புக் கொழிலுக்கு அத்தியாவசியமான சில யந்திரங்களும் வரவழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம்.

இச்சங்கம் நிலவுதலால் எங்களது கல்லூரி மாணவர் சமுதாயத்திற்குப் பல அரிய சந்தர்ப்பங்களை ஏற்பட்டுக் கொண்டே வருகின்றன. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களேற்படுவது அரிது. அரிதான சந்தர்ப்பங்களைப் பெரிதான முறையில் சீராயோசிக்கப்படிவன் அதனை ஆதரிப்போர்கள் கணக்கற்ற தன்மையில் பெருகவேண்டும். இச்சங்கத்தின் செல்வாக்கு மாணவர் சமுதாயம் முழுவதும் செறிந்தாலன்றோ நம்

நாடு அநலை அடையற்பாலதான கூடிய விகிதப் பயனையடைபும்.

மது தமிழிவிருத்திக் கழகத்தின் நிலை

சில காலங்களுக்கு முன் மது கல் லூரிலின் தமிழிமாலின்களால் தமிழ்த் தாயேனும் அமிழ்தினுமினிய தெய்வத்தின் கலைகளையும் பண்புகளையும் மாணவர்க ளிடையே விருத்திசெய்வதற்காக 'தமிழ் அபிவிருத்திக் கழக' மெனும் ஓர் நற்கழ கத்தை நிறுவினர். ஆரம்பத்தில் அடக்க முடியாத ஆர்வத்தான ஆரவாரித்து நின்ற கழகம், பின் சில காலமாக தடதடத்த தன்மையில் சிலவித் தற்பொழுது குறுமயி லில் இயங்கச் சக்தியற்றத் தல்கின்றது.

மாணவர்களிடையே தமிழை விருத்தி செய்வதென்ற விழுமிய செயலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட கழகம் இத்தகைய நிலை யடைவதற்குக் காரணம் என்ன? காரணம் வேறுயார்? நாகுகந்தானே! "நாகுகன் தமிழர்களென்றும், தமிழ்மொழியே எங்கள் தாய்மொழியென்றும் வெகு உக் கிரமாகப் பேச்சளவில் பேருமித மொழி கள் மொழிலொம். பின் செயலளவில் தமிழ்த்தாயின் கலைப் பொறுத்த பணி கள் கம்மை எதிர்கொண்டகாலே நாகுகன்

பேச்சளவில் வெகு உக்கிரமாக உளறிய கொள்கைகளையும் ஆதர்சங்களையும் அறவே மறந்துகொள்ளுமே. ஆர்மும் தமிழர்களில் தங்கள் போதனைகளின் தசாம்சங்களையாவது சாதனைகளிற் திகழச்செய்யும் வழக்க மிருக்குமாறால் இன்று தமிழ்ச்சாகியம் எத் தகைய நிலையை அடைந்திருக்கும்!!

இறந்தகாலத்தில் நடந்தவைகளைப்பற்றிக் கவற்சிகொள்வதால் யாது பயனுமில். நடந்தேறியவைகளின் வினைவால் சிகழ் காலத்திலும், வருங்காலத்திலும் நடக்க விருப்பவைகளைத் திருத்தச்செய்வதே எங் களின் அரிய கடமை. அத்தகைய அரிய கடமைகளில் 'தமிழ் அபிவிருத்திக் கழக'த்தைக் குறுமயிரினின்றும் முற்றியிருக்கு வளர்க்கும் கடமையே தற்பொழுது கம்மை அன்றிநிற்கும் அரிய பணி. இப்பணி தமிழ்த்தாயின் கலனுக்கு மிகவும் அத்திய யாவசியமானது. இது, பூரணமாக ஒரு வர் இருவராலாற்றப்பாலதான பணியல்ல. இத்தகைய பணியை ஆற்றுவதில் தமிழ்ரித்தம் ஒறும் கம்மவர்கள் அனைவரும் ஒத்துழைத்தாலன்றி காம் கோரும் ஸ்தானத்தைத் 'தமிழ் அபிவிருத்திக் கழகம்' அடையாது.

பாடவந்த பாகவதர் பாடபாடு பட்டர்

By K. Lakshmana Iyer
III Hons. Tamil Annamalai University

சென்ற தவணை எமது பல்கலைக் கழக ஆதரவில் தமிழிசையை வளர்க்கும் கோக்குடன பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு மண்டபத்திற் கூடிய அகில இக்கிய தமிழிசை மகாநாட்டைத் தமிழ்முகம் முற்றும் நன்கறியும். மூன்று நாளுக்கு நாட்களாக நடந்த அம்மகாநாட்டுக்குத் திருவாளர்கள்: அரியக்குடி இராபாலுஜ ஐயங்கார், தியாக ராஜ பாகவதர், தண்டபாணி தேசிகர், முசுரி சுப்பிரமணிய ஐயர், பாபநாசம் சிவன், சித் தூர் சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, முடிநொண்டான் வெங்கிட்டாமையர், திருச்சி சகோ தார், செம்பை வைத்தியகாதலாயர், நெடும

புகழ் மணி ஐயர், துறையூர் இராஜகோபால சர்மா, ஸ்ரீமதி சால்வதிபாய், ஸ்ரீமதி அல் மேலு ஜயராம ஐயர் உள்ளிட்ட இன்றைய இக்கியாவின் பேர்பெற்ற பாகவதர் பாட கர் எல்லோரும் வந்து தத்தம் திறன் முற் றும் காட்டி இன்னிசை மழையை இடை விடாது பொழிந்தனர். காலையும் மாலையும் சந்தி சிகழ்ச்சிகளும், மத்தியான வேளை களிற் பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவிப் இராசா சேர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரவர்கள் தமிழிசையை வளர்க்கும்பொருட்டு உதவிய பதினாயிரம் ரூபாவைப் பயன்படுத்தும் முறைகள்பற்றியும், இசையுலகில் ஏற்பட

வேண்டிய திருத்தங்கள் பற்றியும் திருவனந்தபுரம் திரு. இலக்குமணசின்னையவர் களின் தலைமையில் ஆலோசனைக் கூட்டமும் நடந்தன. இக்கூட்டத்தில் எமது பேராசிரியர் திரு. கா. சப்பிரமணியம்பிள்ளை M. A., M. L., டைகர் வரதராசாரியர், சென்னைப் பிரபல வக்கில் ஜயராமையர், கல்கி, பி. ஸ்ரீ., திரு. பாரதிதாசன், திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் முதலிய கட்டுரை யாளர்கள், பாகவதர்கள், பாடகர்கள் பலரும் வக்கீல்தோடு கலந்து பங்குபற்றியது குறிப்பிடத்தக்கது. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும், சிரிவுரையாளர்களும், மாணவ மாணவிகளும் பிறவிடங்களிலிருந்து வந்தோரும் ஆயிரக்கணக்காகக் கூடி இன்னிசை வெள்ளத்தில் அமிழ்த்தித் திளைத்துக் களித்தனர்.

கடைசிராள் விழாவே பெரும் விழா. அன்று பேரரசவாரமும் பெரும் பரப்பும் எங்கும் நிறைந்தன. சிதம்பரப் பட்டணத்திலும் அயலிலுமுள்ள காளியாட்களும் கூலியாட்களும் குவிந்து வந்தனர். பாமா கூட்டம் பலமாய்ப் பெருகிற்று. அன்றைய மாலை நிகழ்ச்சி முறையில் தண்டபாணி தேசிகருக்கும், பாபநாசம் சிவனுக்குமிடையில் இன்றைய சினிமா உலகிற் சினிமா நட்சத்திரங்கள் மத்தியில் ஓர் பூரண சந்திரன்போன்று விளங்குந் தியாகராச பாகவதரின் பெயர் காணப்பட்டதே இவற்றிற் கெல்லாக் காரணமாகும். பகல் பத்து மணிக்கு முன்னரே பாகவதர் வந்திந்துகிட்டார். பாகவதர் நடராசர் தரிசனத்துக்குப் போய் பின்வதும், உண்டியருந்துவதும், கைகால் சுத்திசெய்வதற்குடச் சிறிது திண்டாட்டமாய்த்தா ளிருந்தது. 'பாகவதர் எங்கே? பாகவதர் எங்கே?' என்று அவரைக் தூரத்திச் சூழத்தொடங்கினர் சிலர். மாலையில் மண்டபத் ததும்பி வழிந்தது. அழைப்புச்சீட்டு வைத்திருந்தவர்களுக்கே அங்கு இடக் கிடைப்பது அரிதாய்விட்டது. சீட்டில்லாதவர்கள் ஆயிரக்கணக்காக மண்டபத்துக்கு வெளியிற் கூடித் குவிந்தனர். ஒலிபரப்பியும் அவர்களுக்கு உதவிபுரியத் தயாராயிருந்தது. வெளியிற் கூடியிருந்தோருட் பெரும் பாலோர் விபாபாகிலும், வண்டி ஓட்டுபவர்களும், நிக்கோ இழுப்பவர்களும்,

கூலிவேலை செய்பவர்களுமேயாவர். சினிமா மூலமும் Gramophone மூலமும் பாகவதருடைய பாட்டுக்களைக் கேட்டுக் காது புளித்தவருட் பெரும்பாலோர் ஒலிபரப்பி மூலமாய்த் திரும்பவும் அவருடைய பாட்டுக்களைக் கேட்பதில் அதிக கருத்துடையவர்களாய்க் காணப்படவில்லை. நாங்கள் புகழுடம்பிற் கண்டு கேட்ட அப்புண்ணிய புருளை ஒருக்காற் பூதவுடம்பிலும் பார்ப்பதிலேயே அவர்கள் கண்ணுள் கருத்தும் நிறைந்திருந்தது. நிலையை அறிந்த பாகவதர் இக்கூட்டத்தினின்றும் தப்பும் கோக்குடன் மண்டபத்தின் முகப்பு வாயிலுக்கு வராது, மண்டபத்தின் பின்பக்கலிணுள்ள வாயிலுக்குத் தன் காரைச் செலுத்துப்படி செய்தனர். ஆனால் பாகவதர் வழிமேல் விழியாக இருந்த அவர்களு ஏமாறுபவர்கள்? எங்ஙனமோ அவர்கள் பாகவதர் காரை முகர்ந்தறிந்து தூர்த்தோடினர். காள் வாயிலே அடைவதற்குள் கூட்டமூர் கிரண்டு மிகுந்துவிட்டது. பாகவதரைப் பார்க்குந் தாகத்திற் காரையே பருகிவிடுவார்கள் போன்றிருந்தது அவர்கள் நிலை. படியோடு மருவ கிழந்தப்படடிருந்த காரினின்றும் இறங்கி மண்டபத்துட் புருவதே பாகவதருக்குக் கஷ்டமான காரியமாய்விட்டது. மக்களின் தாங்கொணாத பாகவத வேட்கையை அறிந்த ஒருவர் மண்டபத்துட் புருத்து மறையுமுன் பாகவதரை வாயிற் படியிற் சில சிமிஷங்கள் நிறுத்திப் பிடித்துக்கொண்டனர். அவர்களுள்ளிலோரும் தமக்கு அரிதாய்க் கிடைத்த சின்னியிடங்களுட் பாகவதரை நன்றாய்ப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று உணர்ச்சி ததும்ப உற்று கோக்கினர். 'இக்காட்சிகளையெல்லாம் மாடி மேலிருந்து வகன்றிக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த என் மனத்திற் 'தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக' என்று தொடக்கும் வள்ளுவரின் குறள் உதயமாயிற்று. இற்றை நாள் இந்திய சினிமா உலகில் தமக்கு ஒப்புயர்வற்ற புகழோடு திகழ்வது அவ்வுத்தம புருடனன்றோ! செல்வர் வீட்டுக் கூடங்கள் தொடக்கம் மதுபானக்கடை மாடங்களவரை அலங்கரிப்பது அன்னவரின் திருவுருவப் பட்களன்றோ! உற்று நோக்கும் அம்மக்களின் மன உணர்ச்சிக்கிணையும் உள எழுச்சிக்கிணையும் யார்தான் அளசீடுவர்?

இதுகாறும் சினிமாத் திரைகளிலெல்லாத் தோன்றித் தோன்று எம்முள்ளவர்களுடையல் லாம் கொள்ளுகொண்ட வீரன் இவன் தானு என்று கேட்பதுபோலிருந்தது சில ரது பார்வை. திரையில் நாம் கண்ட தியாக ராஜ பாகவதருக்கும் இங்கு நாம் கெறிற் காணும் தியாகராஜ பாகவதருக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று அறிய முனைபவர் போன்ற கோக்கினர் வேறு சிலர். சினி மாத் திரைகளை அறவே மறந்து அன்ன வரின் அழகில் ஈடுபட்டவர்போற் காணப் பட்டனர் வேறு சிலர். புருவ அமைப்பு பென்ன-புயத்தின் கிரட்சியென்ன-தேகக் கட்டுன்ன--காதில் வைமென்ன. ஒரு உதயிவிருந்து மறு உதயிக்குத் தவ் கள் பார்வையை மாற்ற மனக்கொள்ளாது அய்யுதயிவிலேயே ஈடுபட்டாற்போற்றோன் றிய அவர்களது சிலை "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்" என்று தொடங்கும் கம்பனது செய்யுளைக்கூடச் சிறிது ரூப

கம்படுத்தவது விசித்திரமல்ல. தம்மிடத்து இத்துணை அன்பும் ஆர்வமும் காட்டுமவர் களுக்குத் தாம் பகிலாக என்ன செய்வ தென்று தெரியாது திகைத்த பாகவதர் முதலில் ஒரு 'சலாம்' போட்டார். பின் னர் ஓர் 'சும்சீடு' போட்டார். அவர்கள் அவற்றிற்குப் பலத்த காரகோஷத்தாற் பதி லளித்தனர். பாகவதர் உடனே மண்டபத் துட் சென்று மறைந்துவிட்டனர்.

அங்கு அவர் ஒருமணி நேரத்துக்கு மேற் பல பாட்டுக்களையும் பாடித் கேட் டோரைப் பரவசப்படுத்தினர். பாடிமுடிய முன் மாணவர் பலர் தாம்தாம் விரும்பிய பாட்டைப் பாடும்படி எழுதி அனுப்பத் தொடங்கியிட்டனர். மாணவரைத் திருப்தி செய்து மகிழ்ச்சிப்பதும் பாகவதருக்கோர் பெரும்பாடாய் முடிந்தது. இந்த சிலையில் இப்பாகவதர் பாட்டைப் பட்டதாடு என் னது வேறென்னவெனலாம்?

தமிழ்த்தாய் புலம்பல்

அதோ வஞ்சுந்தரத்தையொத்த வெறுக் கரையில் வீற்றிருக்கின்றான் ஒரு மாதா. அவளுடைய அழகிய வகனம் சோர்வுற் திருக்கின்றது. கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகச் சொரிகின்றது. குலைந்து தூங் கும் நீண்ட கருங்கூத்தல் பல காட்களாக நடுமலர்களின் இன்பத்தைச் சுகிக்கவில்லை என்பதைத் தெள்ளிதறி காட்டுகின்றது. இவள் யார்? இவளுக்கு என்ன துயர் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்? இக் கேள்விகளுக்கு அவள் புலம்பலே விடையாகும்.

"ஐயோ, சிருடலும், சிறப்புடனும் வாழ்ந்துவந்த எனக்கு இக்கதி எவ்வண் ணம் ஏற்பட்டது! காலத்தின்கோலமோ! தாயே என்று என்னைக் கற்றோர் மற்றோர் எல்லாரும் மதித்த காலமெங்கே? மகா பெரும் பாண்டிய வழிதி என்னை அன் பாய் ஆதரித்த மகனல்லவா? சம்பர், திரு வள்ளுவர், ஔவையார் முதலானோர் என்னை நேசித்த அரும் புத்தவர்கள். ஆனால் இன்று என் மககளுள் எனக்குப் புகழ் கொண்டு வருவதற்கு யார் உளர்?

"இதுமாத் திரமா என் கவலைக்குக்

காரணம். பிள்ளைகள் தானும் என்னைப் புறக் கணித்து என் மனதைப் புண்படுத்துகின் றனர். 'இவ் பிள்' என்னும் ஓர் பாஷை நம் காட்டிற்கு வந்ததும் என் ஆறயிர் மக் கள் என்னை மறந்து அல்லவந்திய பாஷையை மதித்துப் போற்றுகின்றனர். பெற்ற தாய் மனம் இதையெப்படிப் பொறுக்கும்? தமிழில் உபநியாசம் செய்வதென்றால் என் மக்களில் அநேகருக்கு முயற்கொம்பு சிபா யம்போல் தோன்றுகிறது. சம்பாஷிப்பதும் ஆங்கிலத்தில் தான். தமிழில் சம்பாஷிப்பிர யாவின் கடுகிக்குப் பயறு போடுமாய்ப்போல் ஆக்கிவெய் சொற்களையும் கலந்து, தமிழின் தாய்மையைப் கெடுத்துவிடுகின்ற னர். அத்தோ பரிதாபம்.....

"இவ்வளவாக என்னை அலட்சியம் செய்வதை நான் ஏறக்குறைய ஐம்பது வருட காலமாய்ப் பொறுமையோடு சகித்த வந்தேன். இப்பொழுது அறிவு மயக்குத் தயவாயில் இருக்கிறேன் — பிள்ளைகளே, வரருங்கள்! பழைய சூற்றங்களை மன்னிக் கிறேன் — இனிமேலாகுதல் என்னை ஆத் திக்கமாதர்களா?

பஞ்ச ரத்தினம்

By S. K. Ratnam L. M. C.

இவ்வகையின் கண்ணே இரத்தினங்கள் பலவுள், விதம்விதமான இரத்தினங்கள் எம்நாட்டிலுமுள். ஆனால் இப்பஞ்ச ரத்தினங்கள் இவ்வகையினுள்ள அரும்பெரும் இரத்தினங்களுள் மிகச் சிறந்தவை.

எம் பாதகண்டத்தில் இவைபோல் பல இரத்தினங்களுள், படிக்காசுப்புலவர் இவைகளில் இவ்வைந்து இரத்தினங்களுக்கும் தெரிந்து எடுத்து மங்குத் தந்துள்ளார். இவ்விய புலவர்களாலன்றே நாம் எம் நாட்டின் பெருமையை அறிகின்றோம். இப்புலவர் என்றமழியாய் புகழையும் சீர்த்தியையும் எம்மக்களுக்கு அளித்திருக்கின்றார்.

இவ்வைந்து இரத்தினங்களும் ஐந்து மாதரையே குறிக்கின்றது. இவ்வைந்து மாதரும் எம் பாதகண்டத்தில் ஐந்து தீம்கம்பம்போற் திகழ்கின்றார்கள். இவ்வைவரும் மலை உச்சியில் ஓர் வெளிச்சமிருந்தால் எவ்வண்ணம் யாவர்க்கும் ஒளியைக் கொடுக்கின்றதோ அவ்வண்ணமே மிளிர்கின்றார்கள். இராமபிரானின் தர்மபத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியார், நளமகராசனின் மனைவியாகிய தமயந்தி, மௌந்தகல்யாணி யின் அரும்பெரும் மனைவியாகிய நளானி, அத்திரி முனிவரின் மனைவி அனஞ்சயை, திருவள்ளூரவரின் மனைவி வாசுகியாகிய இவ்வைவருமேயாவர்.

"முக்கூர்னர் தண்டலையெட்டிற் கற்புடைய மங்கையர் மகிமை மொழியப்போடுவர் |
ஓக்குள்ளி குளிரைத்தரன் ஒருத்திலில் வேடனைரித்த ஒருத்தி ஐயம் [தான் பச்சமுற அருளரித்தான் ஒருத்திலு யரிக்கடுத்தான் ஒருத்தி பண்டு கொடுமேனே மனைத்தலையோ கொடுகளையா என்னெருத்தி கற்றினே."

தண்டகாருணயத்தில் சீதாபிராட்டியார் இராமனுடன் இருக்கின்றார். இராமனின் சீதையின் அழகில் மயங்கி அவரை இராமபிரானிடமிருந்து கவர்ந்துவந்து தன் இச்சையைப் பூர்த்திசெய்ய முயல்கின்றார்.

முடியவில்லை. பின் அசோகவனத்திற் சிற்றையாக வைக்கின்றான். ஏன் சீதையிடம் கொடுக்க ஆளுகின்றான்? சீதாபிராட்டியார் தன் கற்பை தன் உயிரிலும் பார்க்க மெலாக மதித்திருந்ததின்றான்.

இராமர் சீதையை மீட்டுத் தன்முன் கொண்டுவரும்படி உத்தரவிடுகின்றார். அக்கமிக மகிழ்ந்து சீதாதேவி தன் நாயகனண்டை வினவந்த வந்தார். இராமபிரான் தன் மனைவியின் அரிய குணங்களை உணர்ந்தும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றார். தன் கற்பின் மகிமையை யாவர்க்கும் உணர்த்தும்பொருட்டு ஓர் திவனர்த்து அதிற் பாய்கின்றார். சீ அளித்தது. கற்பின் மகிமையை யாவர்க்கும் தன் செயலால் உணர்த்தினார். கற்பின் மகிமையை வாயால் எவ்வண்ணம் உரைக்கலாம்.

நான் சூதாட்டத்தின் பயனாகத் தன் இராட்சியம் தனம் முதலியவற்றை இழந்து காட்டை விட்டுத் தன் மனைவிமக்களுடன் காட்டிற்குச் செல்கின்றான். தமயந்தி அவளை விட்டுப்பிரிய இயலாதவளாய் அவனுடன் காட்டிற்குடாய்ச் செல்கின்றான். அவர்களின் துக்கத்தைச் சகிக்கொணுக அருளுதையன் மேற்கடலிற் பாய்ந்தான். இருவரும் காண்கற்கிற் துயில்கின்றனர். நள்ளிரவில் நான் தமயந்தியை விட்டு அகல்கின்றான். தமயந்தி விழித்து எழுந்து தன் நாயகனைத் தேடி அலைகின்றான். அப்பொழுது ஓர் சர்ப்பம் அவளைத் தூரத்துகின்றது. பயத்தினால் அவள்கின்றான். அங்கு சென்ற ஓர் வேடன் அவளைக் காப்பாற்றுகின்றான். பின் தமயந்தியீது மோகம்கொண்டு அவளை அணுகினான். பாவி அக்கினியென்றறியான் கற்புடைய மங்கையரை; வேடனைத் தமயந்தியின் கற்பு சாம்பராக்கிவிட்டது.

உமாதேவியிடம் காரதர் மணலிற் கொடுத்துக் கடலைபாக வறுத்துக் கொடுக்கும்படி வேண்டி, அவள் அது தன்னால்

இயலாது என, அவர் பூலோகத்திற்கு வந்து அனஞ்சயையிடம் அம்மணலைக் கட்டியாக வறுத்துச் சென்று அம்பிகைரிடம் காண்டித்தார்.

பார்வதிக்கு அனஞ்சயைமேற் பொருமை உண்டாயிற்று. மும்முர்த்திகளை அனஞ்சயையின் கற்பை அழித்துவிட்டு வரும்படி அனுப்புகின்றார்.

அயன், அரி, அரன் இம்மூவரும் தவசிகளைப்போல் மாறி அனஞ்சயையின் வீட்டிற்கு வந்து பிச்சை கேட்கின்றார்கள். அனஞ்சயை அவர்களுக்குப் பிச்சை கொடுக்க, நிர்வாணமாய் நின்று தானமிட்டாற்றான் பெற்றுக்கொள்வோம் என்கிறார்கள். அனஞ்சயை தன் கணவரின் கமண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தத்தால் அம்மூவருக்குத் தெளித்துச் சிறு குழந்தைகளாக்கி அமுதுளித்தாள். தம் கணவரின் வருகையை எதிர்பார்த்தார்கள் மனைவிகள். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் இம்மூன்று தொழில்களும் நடைபெறவில்லை. உடனே கலைமகள், அலைமகள், மலைமகள் இம்மூவரும் அனஞ்சயையிடம் வந்து மாங்கல்யப் பிச்சை கேட்கின்றனர். அனஞ்சயையும் மனமிரங்கி அவர்களை முன்போலாக்கினார்.

நளவரின் புதல்வியாகிய நளாயினியின் புருஷன் ஓர் குஷ்டரோகி. அவரை ஓர் கூடையிலிட்டுத் தன் சிரசிற் கமர்த்துசெல்கின்றான் நளாயினி. சமு ஏற்றப்பட்ட ஓர் முனிவரின் காலில் இவரது சிரசு பட்டது. தன்புழுடன் இருந்த முனிவரின் காலில் இவரது சிரசு படக் கழுவிற் தொங்கிக் கொண்டிருந்தபடியால் அவருக்குத் துன்ப மடிகமாயிற்று. உடனே அவர் அதிக கோபத்தினால் பொழுது விடிவதற்குமுன் நீ இறக்கக்கூடவாய் என்று சபித்தார். நளாயினி தன் கணவரின்மீது பழியில்லாதிருந்

தும் முனிவர் சபித்தபடியால், “ஏ பொழுதே! நீ விடியாதே” எனச் சபித்தான். நேரமாகியும் விடியவில்லை. பின் தேவர்கள் யாவரும் நளாயினியிடம் வந்து முனிவரின் குற்றத்தை மன்னித்தருளும்படி வேண்டி அவள் பின் தன் சாபத்திற்கு விமோசனம் அளித்தாள். பொழுதும் விடிந்தது.

கோக்கணவ முனிவர் நீராடுகையில் அவர்மீது ஓர் கொக்கு எச்சமிட்டது. அவர் கோபாலேசங்கொண்டு அதை உற்று நோக்கினார். அது உடனே எரிந்து மாண்டது. பின் அவர் திருவள்ளூர் மனைவியாகிய வாசகியிடம் சென்று அன்னம் அளிக்கும்படி வேண்டி, அவள் அவரை உட்கரவைத்துப் பின், சென்று தன் கணவருக்குச் சாப்பாடு கொடுத்து அவரின் கடமையாவற்றையும் முடித்துப் பின் கோக்கணவ முனிவருக்குச் சாதம் பிரிமாற வந்தாள். அவர் கொப்பக்கொண்டு அவளை உற்று நோக்கினார். உடனே அவள் முனிவரால் பார்த்த “சுவாமி, ‘சுற்புடைய மங்கையர்க்குக் கணவரே தெய்வம்’ ஆகையால் யான் என் கடமையைச் செய்கின்றேன். நான் அக் கொக்குகப்போல் இருந்தால் சாம்பராயிருப்பேன்! சினம் கொள்ளாதே” என்று கூறினள்.

கம் நாடு பெருமையுடையது. இப் பெருமைக்குழைத்த பெரியோர்கள் பலர். பெண்களும் தம் கற்பின் மகிமையால் எம் நாட்டின் பெருமையென்றும் பயிருக்கு உயிர் அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் இங்கு கூறியுள்ள ஐவரும் கல்வென்றாலும் கணவன், புல்வென்றாலும் புருஷன், பர்தாவே கர்த்தா என நினைத்து நடந்தவர்களாவர். இவர்களின் மகிமைப் பிரதர்பம் என்னே!

‘தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை’

By S. சந்திரசேகரம் II-B

இராஜன், அம்பலமென்றும் ஒரு வந்தகச் செட்டியின் அருந்தவப் புதலவன். சமர் பன்னிரண்டு வயதில் அவனைப் பாராட்டிச் சிராட்டி வளர்த்துவந்த அன்னை யார் பரமபதியடைந்துவிட்டார். ‘தாயிறந்தால் தந்தை சிற்றப்ப’னென எங்கள் முதாதையர் கூறுகின்றனர். ஆனால் அம்பலமதற்கொப்பன்று. பெருந்தவத்தா லுதித்த அருந்தவப் பையனாகையால் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தார்.

‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்னும் முதியோர் வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு அதன்படிக்கு நடந்துவந்தான். ஜே. எஸ். வி. வகுப்பையடைந்தும் ஏகம்பனென்னுமொரு கொடியவனிலுறவால் யாவற்றையும் மறந்து தன்னெண்ணப்படி நடப்பதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டான். ஏகம்பன் ஒரு தாழ்த்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அயோக்கியப் பேர்வழி. பணமுள்ள பையன்களுடன் வலிய உறவாடி அவர்களை ஏமாற்றிப் பல காரியங்களைச் செய்கின்றும் பதர். ஏகம்பனுடன் கூடிய இராஜனும் சினிமா பார்ப்பதிலும் சமுத்திர ஸ்ரீராமம் செய்வதிலும் காலங்கழிப்பதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டான்.

‘அகத்தினிழை முகத்தில் தெரிய’ மென ஆன்டோர் கூறுபவண்ணம் இராஜனின் பரிசுத்தமான இன்முகத்தைப் பார்த்தவுடனே அவனுயர்குலத்தைச் சேர்ந்த நற்குணமென யாவருக்கும் விளங்கும். இக்குணமென ஏகம்பனுடன் நடமாடித் திரிவதைப் பார்த்த பரமான்ந்தனென்னுமோர் பண்புடையாளன் ஒருநாள் அவனையறிக, “அன்பு, உயர்குலத்தோடுகிய நீ அக்கடையோடுகிய ஏகம்பனுடன் கூடிக்கெட்டுப்போகாதே. அவனுறவை மறந்துயிடு” என்பனன். உடனே இராஜன், “முடுவாய், எனது நலத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு உனக்கு ஒருவித உரிமையுமில்லை”

என்று ஒரு போடு போட்டான். அவ்வளவுநாள், தலைகவிழ்த்துகொண்டு ஒன்றும் பேசாது போனான் பரமான்ந்தன். போன பொழுதிலும் எப்பொழுது இவனை நல்வழிக்குக் கொண்டுவருவேன் என்னும் ஆவல் கொண்டிருந்தான்.

பலவாண்டுகள் கழிந்தன. அம்பலம் பல புத்திகளைப் புகட்டியும் இராஜன் கேட்டபாடில்லை. வீணில் ஒரு நாளைக்கு ஐம்பது நாடென்று செலவுசெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான். காலை வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டால் சிலசமயம் மதுநாட் காலை நான் கிரும்புவான். மனவருத்தத்தினால் அம்பலத்திற்குப் பிணி பிடித்துவிட்டது. பாவம்! மரண ஸ்திதியை அடைந்துவிட்டார். நன்னுடைய அருமை மகனையழைத்து “தம்பி, இவ்வளவு நாட்களாக என் புத்தி மகிகளை அலட்சியம் செய்தாய், இனிமேலாகுதல் உன் தூங்குத்தகளை விட்டு நல்வழியை நாடு. எனக்குக் காலம் நெருங்கி விட்டது. உன் சிந்தாத்தை உனக்குச் சேரவேண்டிய பொருட்கள் யாவற்றையும் அபகரித்துக்கொண்டு உன்னையும் வீட்டைவிட்டு விரட்டக்கூடும். உன் புத்திக்கெட்டியபடி கவனமாக நடந்துகொள். உன்னை உன்மையாக ஒருவன் காதலிப்பானேயாகில் அவனையே மணந்துகொள். அரசாங்க சேவை கிடையாவிடில் வர்த்தகத்தொழிலைச் செய்து புகழ்மடையக் கவனம் அருள்புரிவாராக” எனக்கூறி மூர்ச்சையடைந்தார்.

அம்பலம் இறந்து இரண்டு மூன்று வருடங்கள் கழியுமுன் இராஜனின் பொருட்கள் யாவற்றையும் அவனுடைய சித்தாத்தை குழ்ச்சிகள் பலவியற்றி அபகரித்துக் கொண்டு மது விவாஹம் செய்துகொண்டான். அவனுடைய கைவசமிருந்த பொருட்களைப் ஏகம்பன் செலவாக்கிவிட்டான். பொருட்கள் யாவும் நன் வசமாகிவிட்டனென வறுகிகொண்ட சித்தாத்தையும் அ

பலத்தின் சொற்படி வீட்டைவிட்டு விரட்டி விட்டான். ஆப்த நண்பனைப்போல் கடித்த ஏகம்பனும் அந்தரங்கத்தில் அவனை ஆதரி யாது மறைந்துவிட்டான்.

அங்கீகரி! அவ்வயோக்கியன் நேசந்தி னாலும் சித்தாத்கையின் மோசத்தினாலும் பொருட்கள் யாவற்றையும் இழந்த மண னினறி, உறக்கமின்றி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்து தன் கதியை நினைந்து நினைந்து அழுதுகொண்டிருந்தான். உயிர் வாழ்தலிற் பயனில்லையெனத் தீர்மானித் துக்கொண்டிருக்கையில் சுட்டென்று ஒரு மோட்டார் வந்து அவனெதிரே நின்றது. அதிலிருந்து வங்கி மனைஜர் பரமான்ந்தம் கீழிறங்கி, 'அன்பு! இக்கொலத்துடன் என் இங்கு தனிமையாக இருக்கின்றாய்' என வினயினான். பல ஆண்டுகளுக்குள் பள் ளிக்கூடத்தில் வெறுத்துரைத் தலுப்பிய பரமான்ந்தன் தன்னெதிரில் இன்று 'அன்பு' வென்றழைப்பதைக் கண்ட இராஜன் பர மான்ந்தன் முன் கூறிய புத்தகமிகளின் உண்மையை யுணர்ந்து நடத்தல யாவற் றையும் விபரமாகக் கூறினான். உடனே பரமான்ந்தன் அவனுடைய காங்களைப் பிடித்து "அன்பு, நீ என்னுடன் வந் திருந்து சுகமாக வாழலாம்" எனக் கூறித் தன்னில்லத்திற் கழைத்துச்சென்றான்.

காலம் அநேகம் சென்றுவிட்டன. ஒரு நாள் பரமான்ந்தன் இராஜனை வங்கிக்கு அழைத்துச்சென்று ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அந்த வங்கி மனைஜருக்கு அம்பலத்

தால் எழுதப்பட்ட சிகிதமொன்றைக் கொணர்ந்து அவன்முன் போட்டான். அதில் எழுதிப்பவரது, "ஐயா, எனது ரூபா 50,000 த்ளையும் என்னுடைய அருமைமகன் இராஜனுக்கு இருபத்திரண்டு வயதானவுடன் கொடுத்த வர்த்தகத் தொழிலை நினைத்தி செய்யும்படியும், அந் பர் உறவை அறவே மறந்து கல்ல வழியில் நடந்து புகழடையும்படியும் சொல்லவும், இப்படிக்கு அம்பலம்." என வரைப்பீட்டிருந்தது. இராஜனின் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகச் சொரிந்தது. நந்தை செய்த கன்றியை நினைந்து மெக்கினான். பணத்தில் ஒரு பருகியை எடுத்து வர்த்தகத் தொழில் செய்யத் தொடங்கினான். இராஜனின் பெயர் உலகம் முழுவதும் பர வியது. இவனுடைய புகழைக் கேள்வியீட்ட ஏகம்பன் ஒருநாள் அவன் வீட்டிற் குச் சென்றான். மாலே நேரமாகையால், பர மான்ந்தனும் இராஜனும், இராஜனின் மனை வியும் பரமான்ந்தனுக்குச் சகோதரியுமாயி ய சித்திராங்கியும், பரமான்ந்தனுடைய மனைவி பொன்னம்மாவும் ஒரு வட்டமேசையைச் சுற்றிய உட்கார்ந்திருந்து சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஏகம்பனைக் கண்டவுடன் எல்லோருக்கும் ஒருவித ஆவேசம் வந்தது. இராஜன் எழுந்த, "அடே, அயோக்கியப் பயலே! நாயிலும் கெட்ட நாயே! என் பொருட்களை வினில் செலவுசெய்த அந் தரத்தில் அலைவிட்ட போக்கிரியே!" எனப் பலவாறு கித்தித்துப் பேசி விரட்டி ஓட்டினான்.

PRINTED AT THE THIRUMAKAL PRESS, CHUNNAKAM.

